

Sygn. akt I C 343/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 17 marca 2014r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Adrian Paluch

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2014r w Oleśnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A z/s w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A z/s w W. na rzecz powoda A. B. kwotę 138,63 zł (sto trzydzieści osiem złotych 63/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10.01.2012r do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. nie obciąża powoda kosztami procesu;

IV. odstępuje od obciążenia powoda kosztami sądowymi tymczasowo poniesionymi w sprawie przez Skarb Państwa.

Z/ - kal. 21 dni,

17.03.2014r

Sygn. akt I C 343/11

UZASADNIENIE

A. B. domagał się od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty:

- 1) 10.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23.08.2010 r. do dnia zapłaty;
- 2) 138,63 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej do dnia zapłaty oraz;
- 3) ustalenia, że strona pozwana będzie ponosiła odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 10.06.2010 r., które mogą się objawić u powoda w przyszłości;

a nadto zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 10 czerwca 2010 r. na terenie gminy O., na drodze (...) km, miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doznał licznych obrażeń ciała. Sprawcą wypadku była K. W., kierująca pojazdem marki K. o nr rej. (...). Była ona ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym

zakładzie ubezpieczeń. Sprawczyni wypadku nieprawidłowo wyprzedzała pojazd kierowany przez powoda, przez co doprowadziła do bocznego zderzenia pojazdów. Została ona ukarana mandatem karnym.

Podawała że w następstwie wypadku doznał obrażeń ciała w postaci: skręcenia kręgosłupa w odcinku szyjnym, skręcenia kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, ogólnego potłuczenia ciała. Po zdarzeniu udał się na Izbę Przyjęć (...) Zespołu Szpitali O., gdzie udzielono powodowi pomocy oraz wykonano niezbędną diagnostykę – rtg kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Po przeprowadzeniu badań powoda wypisano z zaleceniami kontynuowania leczenia w warunkach ambulatoryjnych – kontroli w Poradni Chirurgicznej oraz noszenia miękkiego kołnierza ortopedycznego typu „Schantza”. Następnie kontynuował leczenie urazów powypadkowych. Przez okres 3 tygodni miał usztywniony kręgosłup w kołnierzu. Wskazała, że pozostawał pod opieką lekarzy specjalistów – chirurga, ortopedy i neurologa. Został skierowany na szereg zabiegów rehabilitacyjnych. Podał, że w dalszym ciągu odczuwa dolegliwości związane z urazami doznanymi wskutek opisanego wyżej wypadku: uporczywe bóle kręgosłupa szyjnego oraz lędźwiowego, bóle głowy i ogólne złe samopoczucie, które utrudniają powodowi normalne, aktywne funkcjonowanie. Dodatkowo, oprócz dolegliwości wymienionych powyżej powód na skutek wypadku doznał silnego urazu psychicznego, odczuwa lęk przed ruchem pojazdów, obawia się, że taka sytuacja może się powtórzyć. Powód ma świadomość, że mógł stracić życie i wyjątkowo przeżył uczestnictwo w wypadku samochodowym. Odczucia te były na tyle dotkliwe, iż powód zmuszony był korzystać z pomocy psychiatry, który zlecił powodowi zażywanie leków.

W odpowiedzi na pozew z dnia 17.01.2012 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 10.06.2010 r. Wskazała, że przyjęła zgłoszenie szkody i na jego podstawie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego decyzją z dnia 26.08.2010 r. przyznała powodowi kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez poszkodowanego krzywdę, ból i cierpienie oraz odszkodowanie w kwocie 138,19 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i 109,84 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdu. Wskazała, że kolejną decyzją z dnia 30.09.2010 r. przyznała powodowi dalszą kwotę 21,14 zł, na którą składała się 5,45 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i 15,69 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów dojazdu.

Podniosła, że suma pieniężna zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych, co też w mniemaniu pozwanego zostało uczynione, a dalsze roszczenia względem pozwanego były bezzasadne.

Ponadto wskazała, iż nie uznaje roszczenia o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość względem powoda za skutki wypadku z dnia 10.06.2010 r. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie cierpień, obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne jak i psychiczne zarówno już doznane, jak i te które mogą wystąpić w przyszłości, mając charakter całościowy i stanowi rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego. Dlatego roszczenie powoda było bezzasadne.

Sąd ustalił:

W dniu 10 czerwca 2010 r. na terenie gminy O., na drodze (...) km, miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doznał licznych obrażeń ciała. Sprawcą wypadku była K. W., kierująca pojazdem marki K. o nr rej. (...), który była ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Sprawczyni wypadku nieprawidłowo wyprzedzała pojazd kierowany przez powoda, przez co doprowadziła do bocznego zderzenia pojazdów. Sprawczyni została ukarana mandatem karnym.

Po zdarzeniu powód udał się na Izbę Przyjęć (...) Zespołu Szpitali O., gdzie udzielono powodowi pomocy oraz wykonano niezbędną diagnostykę – rtg kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Po przeprowadzeniu badań powoda wypisano z zaleceniami kontynuowania leczenia w warunkach ambulatoryjnych – kontroli w Poradni Chirurgicznej oraz noszenia miękkiego kołnierza ortopedycznego typu „Schantza”. Następnie powód kontynuował leczenie urazów

powypadkowych. Przez okres 3 tygodni miał usztywniony kręgosłup w kołnierzu . Powód pozostawał pod opieką lekarzy specjalistów – chirurga, ortopedy i neurologa. Powód został skierowany na szereg zabiegów rehabilitacyjnych.

/bezsporne/

W następstwie zdarzenia z dnia 10 czerwca 2010 r. powód doznał:

- urazu głowy (bez utraty przytomności) z przebytą reakcją adaptacyjną depresyjno-lękową, który nie stanowi ani trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;
- urazu odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym szyjnym typu cervicalgii, który stanowi 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;
- urazu odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z niewielkim zespołem bólowo lędźwiowo-krzyżowym typu lumbalgii, który stanowi 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;

Pozostający w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 10.06.2010 r. długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 2%.

Nie stwierdzono uszczerbku na zdrowiu w zakresie zdrowia psychicznego powoda, które byłyby następstwem zdarzenia drogowego z dnia 10 czerwca 2010 r.

Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał objawy i dolegliwości bólowe z nim związane. Objawy te z czasem zaczęły ustępować. Obecnie mają charakter śladowy i powinny ustąpić w przyszłości całkowicie.

Dowód:

- opinia biegłych z dnia 11.09.2009 r.

W dniu 22.07.2010 r. reprezentujące powoda Biuro (...) (...) dokonało w imieniu powoda zgłoszenia szkody będącej następstwem zdarzenia drogowego z dnia 10.06.2010 r. i wezwało pozwaną zakład ubezpieczeń do zapłaty kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 426,75 zł tytułem poniesionych przez powoda kosztów związanych ze zgłoszonym zdarzeniem drogowym obejmujących koszty dojazdów oraz koszty leczenia.

Dowód:

- pismo z dnia 22.07.2010 r.

Decyzją z dnia 26.08.2010 r. pozwany zakład ubezpieczeń przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 5.248,03 zł, w tym kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 248,03 tytułem kosztów leczenia oraz dojazdów na zabiegi.

Dowód:

- decyzja z dnia 26.08.2010 r.

W dniu 08 września 2010 r. powód odwołał się od tej decyzji domagając się od pozwanej dodatkowego zadośćuczynienia w kwocie 25.000 zł oraz kosztów dojazdu w kwocie 172,61 zł oraz kosztów leczenia w kwocie 5,45 zł

Dowód:

- odwołanie z dnia 08.09.2010 r.

Decyzją z dnia 30.09.2010 r. pozwany zakład ubezpieczeń przyznał powodowi dodatkowe odszkodowanie (tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz dojazdów na zabiegi) w kwocie 21,14 zł.

Łącznie tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania za następstwa zdarzenia drogowego z dnia 10 czerwca 2010 r. powód otrzymał od pozwanej 5.269,17 zł.

Dowód:

- decyzja z dnia 30.09.2010 r.

W dniu 13.09.2010 r., a więc już po wniesieniu odwołania od decyzji z dnia 26.08.2010 r. powód korzystał z usługi medycznej, za którą zapłacił 100 zł (wydatek ten nie został pokryty przez pozwany zakład ubezpieczeń w ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego).

Ponadto, w związku z dolegliwościami bólowymi, stanowiącymi następstwo zdarzenia z dnia 10.06.2010 r., w dniu 20.09.2010 r. powód zakupił lekarstwa z kwotą 38,63 zł (także i ta kwota nie została objęta postępowaniem likwidacyjnym prowadzonym przez pozwany zakład ubezpieczeń).

Dowód:

- faktur VAT nr (...) z dnia 20.09.2010 r.;

- rachunek nr (...) z dnia 13.09.2010 r.,

Powód ma 24 lata. W następstwie zdarzenia z dnia 10 czerwca 2010 r. korzystał z pomocy psychologa. Miał problemy z koncentracją. Przeszkadzało mu to w nauce. W związku z koniecznością dojazdów na studia oraz z problemami z koncentracją zrezygnował z nauki w szkole wyższej.

Powód nie pracuje. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. W roku 2011 otrzymywał zasiłek rodzinny w wysokości 536,00 zł

Dowód:

- zeznania poda, k.107;

- oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, k. 68;

- historia rachunku bieżącego, k. 46.

Sąd zważył:

I. Powództwo jedynie w niewielkiej części zasługiwało na uwzględnienie (co do kwoty 138,63 zł).

Powód domagał się odszkodowania i zadośćuczynienia za skutki zdarzenia drogowego z dnia 10 czerwca 2010 r.

Podstawę swych roszczeń lokował w art. 444§1 k.c. oraz 445§1 k.c. (zasada odpowiedzialności pozwanej nie była w sprawie kwestionowana).

1. Zgodnie z pierwszym z przywołanych przepisów: „w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty”.

Na okoliczność poniesionej szkody majątkowej (podlegającej naprawieniu w oparciu o przepis art. 444§1 k.c.) powód przedstawił fakturę VAT z dnia 20.09.2010 r. oraz rachunek z dnia 13.09.2010 r.

Dokumenty te ilustrują poniesione przez niego koszty związane z leczeniem następstw zdarzenia drogowego, za które odpowiedzialności ponosi pozwany zakład ubezpieczeń (tj. zdarzenia z dnia 10.06.2010 r.). Należy mu się zatem zwrot tych kosztów.

Wbrew zarzutom pozwanej nie zostały one objęte wydanymi w sprawie decyzjami o przyznaniu odszkodowania.

W tym stanie rzeczy należało uwzględnić żądanie pozwu co do kwoty 138,63 zł.

O odsetkach od tej kwoty rozstrzygnięto na zasadzie art. 481§1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. przyjmując, że pozwana pozostaje w opóźnieniu od dnia 12.01.2012 r. Zgodnie z art. 455 kc „jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania”. Użyty w tym przepisie wyraz „niezwłocznie” nie oznacza natychmiast lecz wskazuje, że świadczenie powinno być spełnione bez zbędnej zwłoki. Wynika z tego zatem, że dłużnik musi mieć czas do wykonania żądanego od niego świadczenia. W ocenie Sądu taki czas to 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie to zostało pozwanej doręczone w dniu 05.01.2012 r., tak więc pozostaje ona w opóźnieniu względem powoda od dnia 12.01.2012 r..

2. Co zaś się tyczy żądania zadośćuczynienia, to zgodnie z art. 445§1 w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z przytoczonego przepisu wynika, że zadośćuczynienie ma być „odpowiednie”. Zatem ustalenie jego wysokości zależy od uznania sądu. W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że wymaga ono uwzględnienia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie w sprawie. Kryteria te powinny też być ustalone indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzoną. Nie można więc wprost odnosić się do innych orzeczeń sądowych w analogicznych sprawach - a wysokość przyznanego zadośćuczynienia musi być ustalona dla konkretnej sprawy w oparciu o poczynione w niej ustalenia.

Niewątpliwie znaczenie przy ocenie będą zaś miały także okoliczności jak:

- wiek poszkodowanego
- rodzaj i rozmiar obrażeń
- stopień cierpień fizycznych i psychicznych
- czas trwania tych cierpień
- nieodwracalność następstw wypadku
- skutki uszczerbku na przyszłość – a także szereg innych okoliczności danej sprawy podnoszonych przez strony.

W tym kontekście niewątpliwie bardzo ważnym elementem jest ustalenie stopnia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu określonego przez biegłych w sposób procentowy. Daje to bowiem pewien obiektywny element, który dodatkowo może być „porównywalny” – a zatem prowadzić do pewnego ujednoczenia przyznawanych kwot. Oczywiście ten element musi być rozpatrywany w kontekście wszystkich innych aspektów sprawy - ale też można wskazać, że (przy uwzględnieniu tych elementów) zadośćuczynienia przyznawane ofiarom wypadków komunikacyjnych wahają się od 1.500 zł do 2.500zł „za” 1% uszczerbek na zdrowiu. Nie są to wprawdzie kwoty graniczne, gdyż nie są elementem żadnego „taryfikatora zadośćuczynień”, ale są elementem porównawczym brany pod uwagę przy ocenie stopnia skutków wypadku.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że niewątpliwie w następstwie opisanego w pozwie zdarzenia drogowego z dnia 10 czerwca 2010 r. powód doznał uszczerbku kwalifikowanego jako szkoda niemajątkowa (krzywda).

Wskazuje na to przede wszystkim rodzaj doznanych przez niego cierpień (stanowiący 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu), czas ich trwania (bezpośrednio po wypadku były one znacznie większe niż obecnie – obecnie mają charakter

śladowy), a także odwracalny charakter tych następstw (dolegliwości bólowe, które obecnie mają charakter śladowy, powinny ustąpić całkowicie). Nie bez znaczenia jest również młody wiek powoda (24 lata).

To wszystko wskazuje na to, że kwotą odpowiednią (czyniącą zadość doznanej przez powoda krzywdzie) jest 5.000 zł. Zważyć należy, iż taką też kwotę przyznał powodowi pozwany zakład ubezpieczeń. W powyższym zakresie żądanie pozwu jest niezasadne, tak więc należało jej oddalić.

3. Z kolei odnosząc się do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń na przyszłość, to z opinii biegłych wynika, że skutki zdarzenia opisanego w pozwie, powinny ustąpić całkowicie w przyszłości. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia żądania w powyższym zakresie.

II. Mając na względzie trudną sytuację majątkową powoda, jego młody wiek oraz fakt, że w chwili wniesienia powództwa, trudno było je uznać za oczywiście nieuzasadnione (istotne w sprawie kwestie wyświetliło przeprowadzone w sprawie postępowania dowodowe – w szczególności zaś ujawnione w jego toku opinie biegłych) uznano, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, który pozwala nie obciążyć powoda kosztami procesu (art.102 k.p.c.).

Z tych samych względów nie obciążono powoda kosztami postępowania tymczasowo poniesionymi w sprawie przez Skarb Państwa (co do kwoty 1963,81 zł), zaliczając je na rachunek tegoż Skarbu Państwa (art. 113 ust.4 u.k.s.c.).

Mając to wszystko na względzie orzeczono jak w pkt. III i IV wyroku.